

Je kunt niet alle honden van de wereld redden, maar je kunt wel de wereld van één hond redden !!!

Stichting Basset Herplaatsen Nederland

Snuggels

Op 12 december 2011 hebben wij Snuggels geadopteerd. Snuggels is een Basset reutje van 10 jaar oud. Het verhaal achter Snuggels was dat hij herplaatst moest worden omdat zijn baasje geopereerd moest worden en niet meer voor Snuggels kon zorgen. Al geruime tijd hadden wij interesse in het ras van de Basset. In eerste instantie overwogen wij dus om ons aan te melden als opvanggezin. Zo zouden wij kennis kunnen maken met het ras. Daarnaast hebben we al vijf andere honden. Drie Engelse Cocker Spaniels van respectievelijk, 13, 11 en 2 jaar oud, een St. Bernard en een Mechelse Herder die ons erf bewaken. Wij wonen buitenaf op een boerderij waar wij een paardenhouderij runnen. Op korte termijn een hondje adopteren, speelde ook door ons hoofd. We kennen onszelf en als we eenmaal voor een beestje gezorgd hebben, dan doen we er ook moeilijk weer afstand van.

Ik nam contact op met Mieke van de herplaatsingsdienst. Met haar had ik een leuk intakegesprek waarin ik heel veel informatie kreeg. Na het gesprek had ik eigenlijk zoiets van: toch maar liever een hondje adopteren dan als opvanggezin fungeren. Ik vroeg Mieke dus om een hondje dat niet al te oud was. Dit gezien het

feit dat we hier al wat bejaarde honden hebben rondlopen. Afijn, 's avonds hebben m'n man en ik op de site van de Basset Stichting gekeken en bij de herplaatsers stond Snuggels. Eigenlijk vielen we door zijn foto en bijpassende beschrijving direct als een blok voor hem. Hij was alleen veel ouder dan ik me aanvankelijk gewend had, namelijk 10 jaar oud. Er stonden ook jongere honden op de site maar Snuggels had "iets" wat ons erg aansprak. Ik nam weer contact op met Mieke die erg moest lachen om het feit dat we op de oudere Snuggels vielen. Ik zat ook met een hoop vragen. Het hondje was van een alleenstaande man geweest die het hondje overal mee naar toe nam. Bij ons zou Snuggels een heel ander leventje gaan krijgen. Overdag ben ik veel buiten met de paarden bezig en dan zijn de honden meestal bij me. Zou Snuggels met de andere honden hier overweg kunnen? En zou hij bij paarden kunnen rondlopen? Allemaal dingen die je je toch afvraagt. Zeker gezien het feit dat ik het idee had dat een oudere hond zich misschien minder goed en snel zou kunnen aanpassen aan een totaal ander leventje dan hij gewend was. Gelukkig is mijn roedel honden hier vrij stabiel en vooral de Cockers zijn erg gastvrij naar zowel mensen als andere honden. St. Bernard Bommel is gewoon de grote baas en Herdershond Google is een echte waakhond. Over het laatste tweetal maakte ik me aanvankelijk dus wel wat zorgen wat het accepteren van Snuggels betreft.

De dag na het intakegesprek met Mieke zijn we al bij Snuggels gaan kijken. Die zat nog maar net in zijn opvanggezin. Over de telefoon hadden we al vernomen dat Snuggels meer op een walrus dan een hond leek, zo dik was hij. Nou... daar was niets te veel mee gezegd! Snuggels was echt te dik. Hij kon alleen maar waggelen. Mijn man en ik besloten om Snuggels mee te nemen. Van het opvanggezin kregen we keurig het eigen mandje en het kussen van Snuggels zelf mee. Eenmaal thuis gekomen, maakte Snuggels kennis met de Cockers. De St. Bernard en de Herdershond hadden we even opgesloten in een schuur. Even snuffelen aan de Cockers en het was gelijk goed. Snuggels' mandje kreeg een plekje in de woonkamer en meneer plofte er moe van alle indrukken, de autorit etc. voldaan in. Met een blik in z'n ogen van: "Zo, nu woon ik hier en dit is mijn plekje".

De volgende ochtend zijn we na een rustige nacht met twee auto's naar een recreatiegebied gegaan. Mijn man had de St. Bernard en de Herder bij zich en ik ging apart met Snuggels. Op vreemd terrein hebben we de honden kennis laten maken met elkaar. Geen enkel probleem. De St. Bernard dook direct een vijver in en Snuggels ging er achteraan. De honden hebben daar gespeeld en toen zijn we weer op huis aangegaan. Dit keer had ik de Herdershond en Snuggels bij me. Ook in de auto geen problemen. En eenmaal thuis gekomen stapten alle hondjes uit de auto alsof er niets bijzonders aan de hand was. De Cockers er bij gezet. Meteen een dolle boel. Snuggels werd zonder enig probleem geaccepteerd en hoorde bij de roedel. Wel hebben we hem direct op een dieet gezet van kleine porties hondenvoer met sperziebonen. Snuggels moest nodig afvallen. De kilo's vlogen er in een paar weken tijd van af en inmiddels is Snuggels netjes op gewicht. "Lijnen" daar doet Snuggels niet meer aan. Hij heeft nu zoveel beweging dat hij ook met normale porties voer afvalt/op gewicht blijft. Na enkele weken begon het gewagel van Snuggels over te gaan in draven en zelfs galopperen! Respect hoor voor zo'n oude heer. Eerst streng lijnen en maar joggen over het erf. Zoveel discipline heb ik zelf echt niet hoor 😊.

Snuggels is op 10-jarige leeftijd verandert van een huishond in een echt boerderij-hondje. Natuurlijk slaapt hij binnen en is hij ook binnen als wij lekker bij de kachel zitten. Zijn adoptie is probleemloos verlopen. Persoonlijk had ik nooit verwacht dat een hondje op die leeftijd zich zo snel zou aanpassen aan de nieuwe situatie. Ik hoop dat het verhaal van Snuggels andere mensen aanzet om eventueel ook een oudere hond te adopteren. Snuggels was al netjes opgevoed, zindelijk etc. Persoonlijk heb ik inmiddels de ervaring dat het adopteren van een oudere hond echt heel leuk kan zijn. Nu Snuggels afgevallen is, oogt hij jaren jonger. Hij speelt en dolt lekker met de andere honden mee en het is een echte knuffelkont. Als hij 's avonds moe en voldaan in zijn mandje kruipt, en ik nog even in die trouwe mooie ogen van hem kijk, dan smelt ik telkens weer. Heerlijk zo'n oude, wijze baas die met de andere "bejaarden" hier prima op zijn plek is en ook nog eens grote vrienden is met onze jongste Cocker Maartje.

Patricia de Mes

